

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní... Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“
Mt 9,12-13

Píseň 67 *Ó smiluj se nad námi*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný,
chléb náš vezdejší dej nám dnes! Snad ti to nezni jako nějaká nenasytost. Včera jsme prosili a
dneska zase... Ale ty sám jsi nás k tomu navedl. Prosit každého rána znovu... Pane, přijď! Daruj, co
potřebujeme k životu. Kus důvěry a lásky. Kus pravdy a odvahy. Chléb náš vezdejší dej nám dnes!
Dej nám, co se nedá nacpat do mrazáku, zavařit do sklenice – tvého čerstvého Ducha, nový pohled
kolem sebe, vděčnost za život, slovo pro tuhle chvíli, inspiraci pro nečekaná setkání a kroky, které
překračují všechna přikázání, pravidla a očekávání. Nalej své nové víno do naší vyprahlosti, do naší
skepse a únavy. Vysvobod', pozvedni, vdechni, oživuj celé své tvorstvo. Amen.

Čtení: 1 Kr 17,8-24

Píseň (Svítá) 216 *Nevím, Pane, co ti dát*

Text: L 4,14-30

Kázání:

Slavíme neděli Děkčinění. Neděli vděčnosti za úrodu, za Boží dary. Tahle vděčnost není
křesťanský vynález. V dobách předkřesťanských slavili staří Slované dožínkový rituál vděčnosti.
Kněz předstoupil před lid a pozvedl veliký bochník chleba. Téměř se za ním ztrácel. Zeptal se lidu,
zda ho vidí. Lid odpověděl, že ano. Na to kněz opáčil, že úroda byla hojná, bud'me rádi, ale příští rok
by mohla být o tolik větší, aby ho za bochníkem vůbec vidět nebylo. Přání mít víc tehdy ještě
znamenalo mít méně strachu. Jsme vděční za to, že máme co jíst? Nebo je to pro nás samozřejmost?
Jsme vděční za to, že se nemusíme bát? Nebo potřebujeme něco víc?

Text, který jsme dnes slyšeli jako základ kázání, ničím neděli Děkčinění nepřipomíná. Ledaže
bychom si řekli, že můžeme být vděční za to, že se k nám pohanům dostala radostná zvěst, Kristovo
evangelium. Cesta evangelia za hranice Izraele nebyla a není samozřejmostí. Pro nazaretské je tahle
představa těžko přijatelná; Ježíš tím vyvolá těžký konflikt.

Slavme tedy dnes Děkčinění s vděčností za evangelium, za radostnou zprávu. Ježíš
evangelium cituje podle proroka Izajáše: zajatcům propuštění, slepým navrácení zraku, zdeptaným
svobodu. Léto milosti Hospodinovy. A všichni v nazaretské synagoze jsou potěšeni těmi slovy. Jsou
jim „libá“, píše se v kralickém překladu. Nadšeně přikyvují. Obdivně si šeptají: A takhle krásně to
říká jeden z nás! Ježíš, syn Josefův, který mezi námi vyrůstal!

A pak přijde ledová sprcha. Ježíš prohlásí, že se jich to netýká. Nic nepochopili. Bůh se obrací
k pohanům – jako ostatně učinil i dříve, když Boží prorok Eliáš pomohl pohanské ženě, vdově v
zemi sidonské, a když prorok Eliáš uzdravil pohanského syrského vojevůdce Naamana. Drsné, že?
Není to od Ježíše zbytečná provokace? Proč vyvolává konflikt?

Ten příběh, jak ho tady Lukáš vypráví, je jakousi zkratkou. Vkládá do něj konflikt, který se
objevoval za Ježíšova působení postupně, provázel ho celým životem a přesáhl do vztahu církve a
synagogy. Proto působí to vyprávění tak zvláštně.

Ale co je podstatou? Evangelium přibližuje Ježíš citátem z proroka Izajáše. Prorokova slova
se vztahují na návrat Izraelců z babylonského zajetí. Dostali se do něj pro své hříchy, pro své viny,
dluhy. Ty jsou nyní smazány. Zajatci jsou propuštěni, zdeptaní dostávají svobodu. Když Ježíš řekne:
dnes se vyplnilo tohle slovo, nazaretští si to vztáhnou na sebe – my jsme ti navrátilci, my jsme tady v
pořádku, na správném místě. Nám bylo odpuštěno. Berou ta slova jako sebepotvrzení. Proto jsou jim
libá. Chápu je tak, že po nich nic nežádají.

Ale myslím, že Ježíš myslí na jiné *dnes*. Jeho celé poselství zní: „Duch Hospodinův jest nade

mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým evangelium, poslal mne, abych vyhlásil zajatcům svobodu..." *Dnes* znamená pro Ježíše začátek cesty ke svobodě. Pozvání a výzvu. Dnes začíná Ježíšova mise. A evangelium není pro dobře usazené. Pro ty, kdo jsou sami se sebou spokojeni. Evangelium je pro chudé, zdeptané, zajaté. Je odpovědí na nouzi. A v tom smyslu nezná hranic. Jinde Ježíš řekne: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní... Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Není tomu vysloveně tak, že by se evangelium omezovalo na pohany, ale domácí víry bývají zřejmě častěji ti usazení, podle svého zdraví, spravedliví. Ježíš je teď vytrhuje z té usazenosti: podívej se na sebe! Jsi skutečně svobodný? Podívej se na druhé! Nejen ve své komunitě, ale i za její hranice. Tvůj Bůh je tady pro ty, kdo mají nouzi! Jsi v jeho službách?

Kdo jsme my? Jak jsme na tom? Sedíme si ve shromáždění a nasloucháme libým slovům? Jsme sytí nebo hladoví? A jaký je náš hlad? Duchovní hlad? Naše nouze? Můžeme být zajati ve svém strachu, ve své sebestřednosti. Můžeme být zdeptaní, rezignovaní, frustrovaní. Slepí býváme, když jsme bez naděje, bez výhledu. Co je naší nouzí? Možná nedostatek odvahy a pravdivosti, nedostatek odvahy k pravdě, strach z pravdivosti? (Mluvím za sebe... Ptám se sám sebe...). Ale musíme si vůbec svoji nouzi uvědomovat? Anděl v knize Zjevení praví laodicejským křesťanům: „Říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý.“ - - Třeba jsme slepí vůči své vlastní nouzi a ubohosti?

- - Ale nechci do toho nikoho nutit! Ptám se, nic netvrdím. Možná jsme bohatí! Bohatí jak, v jakém smyslu? Bohatí tím, co nám dává evangelium? V tom případě však – vidíme ty, kdo mají nouzi? Kdo hledají, odkud brát? Kde se s nimi potkáme? Vyjdeme jim vstříc? Ježíše hnali. Vystrekli ven, chtěli ho svrhnout, umlčet. Ale on prošel jejich středem a bral se dál. Šel za těmi, kdo skutečně jeho evangelium potřebují. Následujme ho. Amen.

Píseň 171 *Bud' Pánu čest*

Večeře Páně

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 31 *Co má se dít*

Poslání: „Hospodin je Bůh, on nás učinil. Jsme jeho lid, ovce, které pase.“ Ž 100,3

Požehnání

Píseň 452 *Za dar Slova*